

Hyldagerskolen blev min skæbne.

Faktisk var jeg nok den første, som blev "ansat" på Hyldagerskolen. Det var i 1969, jeg fik stilling på Vridsløselille Skole, og her var der mulighed for at vælge mellem flere færdige skemaer. Nogle var sammensat med førsteklasse, som på et senere, ikke nærmere angivet tidspunkt, skulle flytte til en ny skole. Jeg valgte et sådant skema og fik dansk i én førsteklasse og matematik i en anden. Der var 8 førsteklasse på skolen, og for at få lokaleplads til dem havde de 4 klasser skolegang fra 8-12 og de 4 andre fra 12-16. Det var åbenbart en uholdbar situation, og allerede året efter blev Hyldagerskolen oprettet i midlertidige pavilloner. Imidlertid blev det klart for mig, at det ikke var en selvfølge, at vi lærere, som havde de klasser, der skulle flyttes, skulle flytte med som lovet ved årets start.

Jeg måtte derfor igen til samtale med H.V.JENSEN, og fik herefter som den eneste lov at flytte med.

I maj måned var alle kommende lærere og skoleinspektør inviteret på pædagogisk week-end på Hotel Hvide Hus i Køge. Her lavede vi fagfordeling, og jeg ønskede naturligvis at fortsætte med mine klasser i dansk og matematik. På Vridsløselille Skole havde vi haft deletimer, men nu blev det bestemt, at vi skulle have to-lærer-ordning - og det blev min skæbne. Carl-Erik Henriksen blev min støttelærer og jeg hans, og det blev begyndelsen til et livslangt fællesskab, som rakte ud over skolen. Vi blev gift og fik tre børn. Nu er det over et år siden, at han pludselig og uden varsel døde af hjertestop.

Det første år på Hyldagerskolen blev indholdsrigt og slidsomt, vi skulle bygge ny skole og skoleinspektør Gudmander og lærer Lene Møller brændte for at gøre skolen til et pædagogisk eksperiment omkring Åben-Plan-tankens, så meget, at vi andre blev overbeviste om det gode ved ideen. Vi blev alle tilbudt studierejser til skoler, som arbejdede efter disse ideer. Carl-Erik og jeg var i Sverige i tre dage, og her så vi, hvordan man arbejdede med forskellige elev-grupper og størrelser alt efter stoffets karakter. Andre kolleger var i Norge, England og Danmark. Alle kom vi hjem med erfaringer, som vi skulle bruge i arbejdet med at skabe den rigtige skole for vore elever.

Allerede næste år stod første bygning klar til ibrugtagning, men pavillonerne kunne ikke undværes, elevtallet steg meget i de år. Lærerstaben blev næsten fordoblet, og de nye skulle indstilles på tankerne bag det åbne undervisningsrum, ligesom vi alle skulle blive enige om den rigtige form for undervisning i de væg-løse rum. Carl-Erik og jeg følte, at vi var hæmmende for den videre udvikling af Åben-plan-tankens, vi turde/ønskede ikke give slip på vores ansvar for undervisning af egne elever, ja, faktisk troede vi ikke helt på ideerne, og vi søgte derfor andre græsgange. I 1972 fik vi ansættelse på Mølkærskolen.

Mit kendskab til Hyldagerskolen er således af kort varighed, men det var her jeg fik mine første pædagogiske erfaringer, og selv om jeg ikke helt kunne tilslutte mig ideerne - eller måske netop derfor - lærte jeg at tage stilling og formulere mine egne meninger, og det har jeg haft glæde af lige siden.

Birgit Birn